

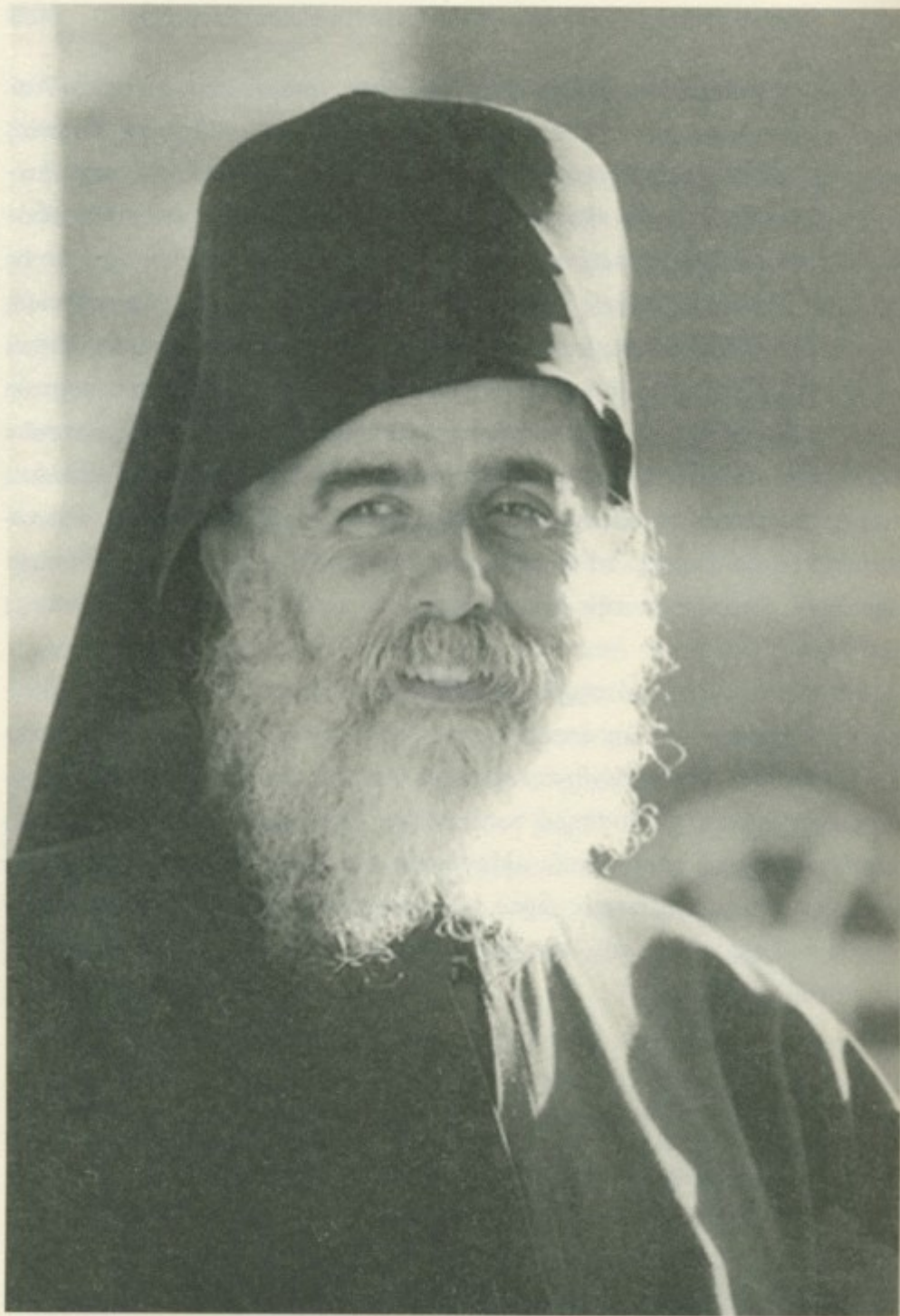
3 Ιουλίου 2024

Ιερομόναχος Ισαάκ Σταυρονικητιανός, ο Λιβανέζος Αγιορείτης Πνευματικός

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές](#)

*Γερομόναχος Ίσαάκ Σταυρονικητιανός, ὁ Λιβανέζος Ἄγιορείτης Πνευματικός
(φωτ. μοναχοῦ Γαβριήλ Φιλοθεΐτου).*

*Ἐρομόναχος Ἰσαάκ Σταυρονικητιανός, ὁ Λιβανέζος Ἁγιορείτης Πνευματικός
(φωτ. μοναχοῦ Γαβριήλ Φιλοθεΐτου).*

Φωτογραφίες του παπα Ισαακ: <http://athosprosopography.blogspot.gr>

Γράφει ο Μοναχός Μωσής ο Αγιορείτης, για τον παπα Ισαάκ τον Λιβανέζο:

Ἱερομόναχος Ἰσαάκ Σταυρονικητιανός (1937-1998)

Ο κατά κόσμον Φαρές Ἀττάλα γεννήθηκε στό Ναμπάου τοῦ πολυπάθου Λιβάνου τό 1937. Νέος μόνασε στήν πατρίδα του. Στή συνέχεια ἦλθε γιά σπουδές στή Θεολογική Σχολή τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Τήν περίοδο αὐτή γνωρίσθηκε καί συνδέθηκε πνευματικά μέ πατέρες τοῦ Ἁγίου Ὁρους καί κυρίως μέ τόν μακαριστό Γέροντα Παῖσιο († 1994), τοῦ ὁποίου στάθηκε καλός βιογράφος.

Τό 1979 ἔλαβε τό μέγα καί ἀγγελικό σχῆμα καί ἀπό Φίλιππος ὀνομάσθηκε Ἰσαάκ. Τό μοναχικό σχῆμα τοῦ τό ἔδωσε ὁ Γέροντας Παῖσιος. Διετέλεσε Πνευματικός τῶν μαθητῶν τῆς Ἀθωνιάδος Σχολῆς καί πολλῶν ἀνθρώπων. Ἐφησε ἀγαθό παράδειγμα ἀγωνιστοῦ στήν εὐλογημένη συνοδεία του, τοῦ Σταυρονικητιανοῦ Κελλιοῦ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου στήν Κάτω Καψάλα. Ἄνθρωπος εὐφυής, γλυκομίλητος, φιλόπνονος, φιλότιμος, ψάλλοντας θαυμάσια μέ τήν ὠραία φωνή του. Ὑπῆρξε ἀγαθός παρηγορητής Ἑλλήνων καί Ἀράβων. Γιά τούς δεύτερος εἶχε ἀρχίσει μεταφράσεις πατερικῶν βιβλίων πρὸς πνευματική τροφοδοσία τους. Εὐλαβής, σεμνός καί μέ φόβο Θεοῦ. Ἀγάπησε τήν προσευχή, τήν ἄσκηση, τήν ἱεροσύνη, τόν μοναχισμό, τήν ἀρετή καί τήν ἐλεημοσύνη.

Ἐγραφε ὁ παπα-Ἰσαάκ γιά τόν Γέροντα Παῖσιο στό ὠραῖο βιβλίο του, *Βίος Γέροντος Παΐσιου Ἀγιορείτου*: «Τούς Ἀσκητικούς Λόγους τοῦ ἄββᾶ Ἰσαάκ τούς εἶχε στό προσκέφαλό του καί τούς μελετοῦσε πάντοτε. Γιά μιά περίοδο ἕξι ἐτῶν ἦταν ἡ μοναδική του πνευματική ἀνάγνωση. Ἐπαιρνε ἓνα στίχο καί ὅλη τήν ἡμέρα τόν ἐπανέφερε συχνά στόν νοῦ του, τόν μελετοῦσε βαθειά καί πρακτικά, “ὅπως τά ζῶα ἀναμηρυκάζουν τήν τροφή τους”, κατά τήν ἔκφρασή του. Μοίραζε εὐλογία ἓνα ἀπάνθισμα ἀπό τούς λόγους του, γιά νά παρακινήσει στή μελέτη τους. Πίστευε ὅτι “πολύ βοηθᾷ ἡ μελέτη στά Ἀσκητικά τοῦ ἄββᾶ Ἰσαάκ, διότι καί τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς δίνει νά καταλάβει κα-

Ὁ ἱερομόναχος Ἰσαάκ Σταυρονικητιανός, στήν εἴσοδο τοῦ Κελλιοῦ του.

νείς καί κάθε εἶδους μικρό ἢ μεγάλο κόμπλεξ καί ἐάν ἔχει ὁ ἄνθρωπος πού πιστεύει στόν Θεό, τόν βοηθάει γιά νά τό διώξει. Ἡ ὀλίγη μελέτη στόν ἄββᾶ Ἰσαάκ ἀλλοιώνει τήν ψυχή μέ τίς πολλές της βιταμίνες". Συνιστοῦσε καί στούς λαϊκοῦς νά τόν διαβάζουν, ἀλλά λίγο-λίγο, γιά νά τόν ἀφομοιώνουν. Ἔλεγε ὅτι τό βιβλίο τοῦ ἄββᾶ Ἰσαάκ ἀξίζει ὀλόκληρη πατερική βιβλιοθήκη. Ὅχι μόνο τόν μελετοῦσε ὁ Γέροντας, ἀλλά καί πολύ τόν εὐλαβεῖτο καί ἰδιαιτέρως τόν τιμοῦσε ὡς ἅγιο. Πάνω στή μικρή Ἁγία Τράπεζα τῆς "Παναγούδας", ἡ μία ἀπό τίς πέντε-ἕξι εἰκόνες πού εἶχε ἦταν τοῦ ὁσίου Ἰσαάκ. Ἀπό ἀγάπη καί εὐλάβεια πρὸς αὐτόν ἔδωσε τό ὄνομά του σέ κάποιον, ὅταν τόν ἔκανε μεγαλόσχημο ...».

Σ' ἓναν ἐπισκέπτη τοῦ Κελλιοῦ του, μέ πολλές ἐρωτήσεις, ἀπάντησε σχετικά: «Τό μόνο πού ἔχει νά ἐπιδείξει ἡ Ἑλλάδα στήν Εὐρώπη εἶναι

Ὁ ἱερομόναχος Ἰσαάκ Σταυρονικητιανός, στή νεκρική κλίνη.

ἡ Ὀρθοδοξία. Φοβᾶμαι ὅμως, καί αὐτό τό λέω μέ πόνο καί θλίψη, ὅτι οἱ Ἕλληνες σήμερα δέν εἶναι σέ θέση νά ἀναλάβουν μιά τέτοια ἀποστολή. Τό ὀρθόδοξο κύτταρο μέσα τους ὑπολειπτοῦργεῖ. Σκέφτομαι πόσο σέ παλιές ἐποχές ἡ θεολογία ἀποτελοῦσε ἀνάγκη βιοτική τοῦ λαοῦ καί πόσο σήμερα ἔχει ἀποξενωθεῖ ἀπό τά ἐνδιαφέροντά του».

Ἀναχώρησε γιά τήν οὐράνια πατρίδα ὄλων μας στίς 3.7.1998, μετά ἀπό μακρά καί πολυώδυνη ἀσθένεια, ἡ ὁποία τόν καταταλαιπώρησε καί τήν ὁποία ὑπέμεινε γενναῖα. Στό νοσοκομεῖο πού τόν ἐπισκεφθήκαμε μᾶς ὑποδέχθηκε καί ἀποχαιρέτησε μ' ἓνα ὥραῖο χαμόγελο. «Τελειωθεῖς ἐν ὀλίγῳ ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς», κατά τό γραφικό λόγο. Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία του ἔγινε στό Κελλί τῆς Ἀναστάσεως, χοροστατοῦντος τοῦ φίλου του μητροπολίτου Ξάνθης Παντελεήμονος καί πλήθους ἱε-

ρομονάχων και μοναχών, τήν επομένη ημέρα. Αναπαύεται τώρα απολαμβάνοντας τούς μισθούς των καμάτων του, μέσα στο φως και τη χάρη του Αναστάσιου Χριστού, τον οποίο από μικρός αγάπησε και ακολούθησε με όλη τη θερμότητα της καρδιάς του.

Μετά τήν κοίμησή του, ένας Πνευματικός τον είδε και τον ρώτησε: «Πώς είσαι»; Του απάντησε: «Καλά είμαι». Τον ρώτησε ξανά: «Ο Γέροντας Φανούριος πώς είναι»; «Καλά», του απάντησε. Ο Γέροντας Ήρωδιων, «Καλά». Τον ρώτησε και για κάποιον άλλο και του είπε πώς δεν είναι καλά. Δεν του είπε τ' όνομά του. Σέ έναν επισκέπτη του έλεγε: «Παλιά μιλούσαν μέσα στα μπακάλικα και τά καφενεΐα για αλήθειες δογματικές. Η θεολογία έγινε υπόθεση πανεπιστημιακή κι όχι κατάσταση βιωματική. Τρέφεται από τη λογοκρατία, ενώ θα έπρεπε να ζούσε από τον Λόγο. Τό μεγαλύτερο κακό για τον σημερινό άνθρωπο είναι τ' ότι μέσα στην κοινωνία δέχεται τόσα πολλά έρεθίσματα, ώστε του μένει ελάχιστος χρόνος για να σκεφθεί τον Θεό. Αυτοί που έχουν επιδοθεί στην προσπάθεια για τήν ένωση των Έκκλησιών δεν έχουν οι ίδιοι ένωθεί με τό Άγιον Πνεύμα ή δεν ένιωσαν τήν ανάγκη να ένωθουν με Αυτό».

ΠΗΓΕΣ - ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Ίερομόναχος Ίσαάκ (1937-1998), *Πρωτότυπον* 71/1998, σ. 79. Ίσαάκ Ιερομ., *Βίος Γέροντος Παΐσιου του Αγιορείτου*, Άγιον Όρος 2004. *Γέρον Παΐσιος ο Αγιορείτης (1924-1994). Ο άσυρματιστής του στρατού και του Θεού*, Άγιον Όρος 2005.

, σ. 1456-1460

Πηγή: agioritikesmnimes.blogspot.gr